

Usvaa, sumua ja kiitollisuutta

Heinäkuun puolivälin jälkeen vietettiin Törmälässä kesän ensimmäistä rippileiriä, ja eräänä iltana iloisten uimareiden Ankkalammesta vapauttama kosteus tiivistyi kauniiksi sumupilveksi, joka verhosi leirikeskukseen. Sumu kuvaa hyvin myös kulunutta siviilipalvelusvuottani.

Kun saavuin viime syyskuussa tänne Vitikseen, oli oloni hieman utuinen. Seurakunnan nuorisotyö oli toki itselle hyvin tuttua, mutta moni asia täysin uusi. Uuden ihmettely hautautui nopeasti kiireen alle, mutta sumun sijaan puhuisin syksystä kauniina usvana, koska pääsin sen aikana tekemään lukemattomia siistejä juttuja niin kulissien takana kuin ihmisten edessä.

Melko rauhallisen alkutalven jälkeen tapahtui kuitenkin totaalinen hyppy sumuun: korona tuli ja oloillat, kerhot sekä leirit vaihtuivat somesisältöön, YouTube-videoihin ja koneella istumiseen.

Koronan ikävyydestä ja kaikista muutoksista huolimatta kuluneen kevään ja kesän aikana on tullut usein sellainen olo, että näinhän sen täytyikin mennäkin. Ilman poikkeusoloja en olisi kenties koskaan päässyt kokemaan, miten hauskaa on pitää Instagram-livelähetyksiä tai tehdä YouTube-videoita, ja vaikka aikataulusyistä jouduinkin ohjaajana vaihtamaan rippikouluryhmää, en olisi voinut toivoa parempaa riparia palvelukseni loppuun.

Kohta edessäni on taas uusi hyppy sumuun: muutto omaan asuntoon ja matemaattisten aineiden opettajan opinnot Oulun yliopistossa. Kiitos kuluneesta vuodesta kaikille seurakunnan työntekijöille, jotka ottivat minut erittäin lämpimästi vastaan sekä kaikille seurakuntalaisille, joiden kanssa olen saanut viettää yhteisiä hetkiä. Lopetan tämän kirjoituksen muutamaan säkeeseen yhdestä NSV-laulusuosikistani: *”Meitä kuljeta tahtosi tiellä, / vaikka outo on joskus se tie. / Loista armosi valoa siellä, / minne täältä se ikinä vie.”*

Tuomas Salo

